גְּזֵרָה שֶׁמָּא יַעֲלֶה וְיִתְלוֹשׁ שהוא איסור דאורייתא משום קוצר שהוא
מאבות מלאכות, נמצא שהֵיא נוֹפָהּ – איסור פירות הנושרים, הוא
גְּזֵרָה מדרבנן וַאֲנַן נֵיקוּם וְנִגְזוֹר גְּזֵרָה לְגְזֵרָה ונאסור ביצה שנולדה
מתוך חשש שמא יבוא לאכול פירות הנושרים, והרי אין גוזרים
מחשש שמתוך כך יעבור על גזירה אחרת. אמר לו רב יוסף, כּוּלָּהּ
חֲדָא גְּזֵרָה הִיא, שבכלל הגזירה שגזרו על פירות הנושרים, גזרו
מתחילה גם על ביצה שאף היא בגדר פרי הנושר [אף שבה לא
שייך חשש תלישה], ולא שמתחילה גזרו על פירות הנושרים ואחר
כך הוסיפו גזירה על הגזירה.

ביאור אחר במשנה: רַבִּי יִצְחָק אָמַר, ביצה שנולדה ביום טוב
אסורה גְּזֵרָה מִשּׁוּם מַשְׁקִין שֶׁמָּזוּ מן הפירות שאסורים בו ביום, ואף
ביצה דומה להם ש'זבה' ויצאה ממקום שהיתה בלועה. אָמַר לֵיהּ
אַבַּיֵי לרבי יצחק, והרי מַשְׁקִין שֶׁמָּזוּ מַעֲמָא מַאי אסור לשתותם, גְּזֵרָה
שְׁמָא יִסְחוֹט וסחיטת פירות היא מפרק שהוא תולדה של מלאכת
דש [שכשם שהדש מפרק את התבואה מן הקש כך הסוחט את
הפרי מפרק את המשקים שבפרי מתוך קליפתו], נמצא שהֵיא נוֹפָהּ
איסור משקין שזבו, הוא גְּזֵרָה מדרבנן, וַאֲנַן נֵיקוּם וְנִגְזוֹר גְּזֵרָה לְגְזֵרָה
על ביצה משום משקין שזבו. אמר לו רב יצחק, כּוּלָּהּ חֲדָא גְּזֵרָה
הִיא, שכשגזרו על משקין שזבו גם ביצה היתה בכלל הגזירה.

אחר שהובאו מדברי האמוראים ארבעה ביאורים במשנה,
מבארת הגמרא מדוע לא פירש כל אחד מהם כדעת חבירו: כּוּלְּהוּ
– כל האמוראים האחרים, קָרֵב נַחְמָן שפירש את טעם האיסור
משום מוקצה ובתרנגולת העומדת לגדל ביצים, לֹא אָמְרִי – לא
פירשו כמוהו, כִּי קוּשְׁיָין – משום מה שהקשינו לעיל (ב:) על דבריו
'ונפלוג בתרוייהו' בתרנגולת ובביצתה שבשתיהן שייך מוקצה,
ולא מצאנו תירוץ לפירכא זו. וכן קָרֵבָה שפירש את טעם האיסור
משום הכנה, נַמִּי לֹא אָמְרִי שאר האמוראים, משום שֶׁהַכָּנָה לֵית
לְהוּ אין הם סוברים שמוקצה דאורייתא ולכך אין צריך זימון
מבעוד יום לסעודת שבת ויום טוב. אֶלָּא יש להקשות, רַב יוֹסֵף
שפירש שהטעם הוא גזירה משום פירות הנושרים, מַאי טַעֲמָא לֹא
אָמַר קָרֵבִי יִצְחָק שהיא גזירה משום משקין שזבו. אָמַר לָךְ רב יוסף,
בֵּיצָה אוּכְלָא וּפֵירוֹת אוּכְלָא – ביצה היא אוכל וכן פירות הם אוכל,
ושייך לגזור ביצה משום פירות הנושרים, לְאַפּוֹקֵי מַשְׁקִין דְּלָאו
אוּכְלָא – אבל משקים אינם אוכל, ולכן אין לומר שביצה היא
בכלל גזירת משקין שזבו. וְרַבִּי יִצְחָק שפירש שהטעם הוא גזירה
משום משקין שזבו, מַאי טַעֲמָא לֹא אָמַר קָרֵב יוֹסֵף משום פירות
הנושרים. אָמַר לָךְ רבי יצחק, בֵּיצָה בְּלוּעָה היא בגוף התרנגולת,
וּמַשְׁקִין בְּלוּעִין הם בתוך הפרי, ולכן כשגזרו על משקין שזבו היתה
גם ביצה בכלל הגזירה, לְאַפּוֹקֵי פֵּירוֹת שאינם דומים לביצה דְּמַגְּלוּ
וְקַיְימוּ – שעומדים הם מגולים גם בעודם על העץ, ולכן אין דומה
נשירת הביצה לנשירת הפירות, ואין לכלול ביצה בכלל גזירת
פירות הנושרים.

הגמרא מוכיחה מה דעת רבי יוחנן בביאור המשנה: וְאַף רַבִּי יוֹחָנָן
מוכח מדבריו שֶׁכָּבָר שטעם איסור הביצה הוא גְּזֵרָה מִשּׁוּם מַשְׁקִין
שֶׁזָּבוּ, כדעת רבי יצחק. דְּרַבִּי יוֹחָנָן רָמֵי – הקשה סתירה מִדְּרַבִּי
יְהוּדָה אַדְּרַבִּי יְהוּדָה – מדברי רבי יהודה על דברי עצמו, וּמַשַּׁנֵּי –
ותירץ את הסתירה, ומעצם קושייתו מוכח שפירש הטעם משום
משקין שזבו, וכמו שיתבאר להלן. וכך הקשה רבי יוחנן, תְּנַן
במסכת שבת (קמג:), אֵין סוֹחֲטִין אֶת הַפֵּירוֹת לְתוֹךְ צִיאָה מֵהֶן מַשְׁקִין,
שאסור משום מפרק שהוא תולדה דדש [דש – מפרק את התבואה
מן הקש], וְאִם יָצְאוּ המשקים מן הפירות מֵעַצְמָן, אֲסוּרִין לשתותם
בו ביום, גזירה שמא יסחוט לכתחילה, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר המשקים
שיצאו מעצמם אינם אסורים בכל אופן, אלא אִם היו הפירות
מונחים שם לְאוֹכָלִין ולא לשתות את המשקים שבהם, הֵיוֹצֵא מֵהֶן
מוּתָּר כיון שאין הדבר לרצונו שיצאו מהם המשקים, ואין לחשוש
שמא יסחטם בעצמו. וְאִם הפירות מונחים שם לְצורך הַמַּשְׁקִין
שבתוכם, הֵיוֹצֵא מֵהֶן אָסוּר, כיון שנוח לו בכך שהמשקים יוצאים
מן הפירות, ואם נתיר לו לשתותם יש לחוש שמא יסחטם
לכתחילה. ומדייק רבי יוחנן, אַלְמָא ממה שאמר ר' יהודה 'אם
לאוכלין היוצא מהן מותר', מבואר שכָּל דבר העומד לְאוֹכָלִין ולא
לשתיה, לְרַבִּי יְהוּדָה אוּכְלָא דְּאִפְרַת הוּא – אוכל שנפרד מן האוכל
הוא, ואינו בכלל גזירת משקין שזבו, וא"כ ביצה שנולדה ביום טוב
אין לגזור בה משום משקין שזבו. וּרְמִינְהוּ – קשה על זה סתירה
מהמשנה בעירובין (לט.), ששנינו שם, וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַתָּנָה
אָדָם – מפריש הוא תרומות ומעשרות על תנאי, עַל כַּלְכָּלָה שֶׁל
פֵּירוֹת של טבל בְּיוֹם טוֹב רִאשׁוֹן של ראש השנה, ואומר, אם היום
חול תחול התרומה, ואם קודש היום אין בדברי כלום, ולמחרת
חוזר ואומר אם אתמול קודש והיום חול תחול התרומה כעת, ואם
היום קודש ואתמול חול הרי חלה התרומה מאתמול, וְאוֹכְלָהּ
בַּשֵּׁנִי, שבין כך ובין כך חלה ההפרשה, או מאתמול או מהיום, וְכֵן
בֵּיצָה שֶׁנּוֹלְדָה בְּיום טוב רִאשׁוֹן של ראש השנה תֵּאָכֵל בַּשֵּׁנִי, משום
שאם אתמול היה חול נמצא שנולדה בחול והרי היא מותרת
לאוכלה ביום טוב, ואם אתמול קודש הרי היום כבר חול, וביצה
שנולדה ביום טוב מותרת לכולי עלמא באכילה בחול, ומדייק רבי
יוחנן, בַּשֵּׁנִי, אִין – אכן התיר רבי יהודה את הביצה משום שבין כך
ובין כך מותרת, אבל בָּרִאשׁוֹן לֹא התיר, והיינו שביצה בכלל גזירת
משקין שזבו ואסורה ביום טוב, והרי זו סתירה לדבריו שבמסכת
שבת שמהם מוכח שסבר שדבר העומד לאכילה אינו בכלל גזירת
משקין שזבו. וּמַשַּׁנֵּי – ויישב רַבִּי יוֹחָנָן את קושייתו שמּוּחְלֶפֶת
הַשִּׁיטָה, שבמשנה בשבת צריך להפוך השיטות ולגרוס שרבנן הם
שהתירו משקין שזבו בפירות העומדים לאכילה אבל רבי יהודה
אסר אפילו בפירות העומדים לאכילה, ולכך רבי יהודה לשיטתו
אסר במשנה בעירובין ביצה שנולדה ביום טוב לאוכלה בו ביום.
מוכיחה הגמרא: וּמִדְּקָא מָרַמֵּי לְהוּ אַהֲדָדֵי – מתוך שהקשה רבי
יוחנן ששתי משניות אלו סותרות זו את זו, שָׁמַע מִינָּהּ שסובר רבי
יוחנן שביצה שנולדה ביום טוב ומשקין שזבו חַד טַעֲמָא הוּא - טעם
אחד לאיסורם, כי אילו היה סובר שאיסור ביצה שנולדה הוא
מטעם אחר, אין כאן סתירה כלל, שאף שלא גזר רבי יהודה גזירת
משקין שזבו באוכלים, עדיין יש לאסור ביצה שנולדה מטעם
מוקצה או הכנה או מגזירת פירות הנושרים.

רָבִינָא אָמַר תירוץ אחר על הסתירה שהקשה רבי יוחנן, לְעוֹלָם לֹא תֵּיפּוֹךְ – אין צריך להפוך את השיטות במשנה, וְרַבִּי יְהוּדָה בעירובין ששם משמע שאסר את הביצה שנולדה ביו"ט בו ביום, לְדִבְרֵיהֶם דְּרַבָּנָן שאוסרים ביצה שנולדה ביו"ט קָאָמַר לְהוּ – אמר את דבריו, וכך אמר להם, לְדִידֵי – לשיטתי אֲפִילּוּ בָּרְאשׁוֹן של ראש השנה נַמִּי שָׁרְיָא – גם כן מותרת הביצה, דְּאוֹכְלָא דְּאַפְרַת הוּא – אוכל שנפרד הוא, ואין שייך בו גזירת משקין שזבו, אֶלָּא לְדִידְכוּ – לדבריכם שאתם גוזרים על משקין שזבו גם בפירות העומדים לאכילה, והוא הדין לביצה, אוֹדוּ לִי מֵיחַת – לפחות תודו לדעתי דְּבְיוֹם הַשֵּׁנִי של ראש השנה שָׁרְיָא הביצה, משום דְּשָׁתֵי קְדוּשׁוֹת הֵן שני הימים של ראש השנה, וממילא ביצה שנולדה בראשון מותרת בשני, שממנה נפשך או שנולדה אתמול, שהוא יום חול ומותרת לגמרי, או שנולדה בחג אבל היום יום חול ומותרת היום.

וְאָמְרֵי לֵיהּ רַבָּנָן לרבי יהודה, לֹא, קְדוּשָּׁה אַחַת הִיא – יום טוב אחד הוא שני הימים, שלא תיקנו שני ימים מחמת הספק שאז תאמר שממנה נפשך היא מותרת בשני כיון שאחד מהם חול, אלא קדושתם היא ודאית, שאפילו בזמן שהיו מקדשים החודש בבית דין על פי הראייה אם באו עדים להעיד על המולד מן המנחה ולמעלה היו עושים אותם שני ימים אף שאין כל ספק אימתי ראש השנה, וכיון ששניהם קודש בודאי, אסורה הביצה גם ביום השני.

רָבִינָא בְּרֵיהּ דְּרַב עוּלָּא אָמַר יישוב נוסף לסתירה בדברי רבי יהודה, חָכָא במשנה בעירובין שהתיר רבי יהודה רק ביום השני את הביצה שנולדה בראשון, מדובר בְּתַרְנְגוֹלְתָּ הָעוֹמֶדֶת לְגַדֵּל בֵּיצִים, וְרַבִּי יְהוּדָה לְטַעֲמֵיהּ דְּאִית לֵיהּ מוּקְצֶה ולכך אסורה הביצה ביו"ט ראשון של ראש השנה, משום מוקצה, ולא משום גזירת משקין שזבו, ואין סתירה עם המשנה בשבת. _הגמרא מקשה על טעמיהם של רב יוסף ורבי יצחק: מֵיתִיבִי, אֶחָד בֵּיצָה שֶׁנּוֹלְדָה בְּשַׁבָּת וְאֶחָד בֵּיצָה שֶׁנּוֹלְדָה בְּיוֹם טוֹב, אֵין מְסַלְּקִין אוֹתָהּ ואפילו לצורך גופה, לֹא לְכַסּוֹת בָּהּ אֶת הַכְּלִי, וְלֹא לְסָמוֹךְ בָּהּ כְּרֵעֵי הַמִּטָּה על ידי זקיפתה כנגד חודה, אֲבָל כּוֹפֶה עָלֶיהָ אֶת הַכְּלִי בְּשֶׁכְּבָר שֶׁלֹּא תִּשָּׁבֵר, משום שמותר לטלטל כלי אפילו לצורך מוקצה, וְאִם סְפֵיקָא הוא אם נולדה הביצה ביו"ט או בחול, אֲסוּרָה מספק, וְאֵם נִתְעָרְבָה הביצה שנולדה ביו"ט בְּאֵלֶּךְ שנולדו בחול כּוּלָּן אֲסוּרוֹת, ואין הביצה האסורה בטלה ברוב של הביצים המותרות. וקשה, בְּשִׁלְמָא לְרַבָּה דְּאָמַר טעם איסור ביצה שנולדה ביו"ט מִשּׁוּם הֲכָנָה, והוא נלמד מפסוק כמבואר לעיל (ב:), הֲוֵי סְפֵיקָא דְּאוֹרַיְיתָא וְכָל סְפֵיקָא דְּאוֹרַיְיתָא לְחוּמְרָא, אֶלָּא לְרַב יוֹסֵף וּלְרַבִּי יִצְחָק דְּאָמְרִי שאסורה הביצה מִשּׁוּם גְּזֵרָה דרבנן, מכח גזירת משקין שזבו או פירות הנושרים, קשה, הרי בספק נולדה ביום טוב סְפֵיקָא דְּרַבָּנָן הִיא, וְכָל סְפֵיקָא דְּרַבָּנָן לְקוּלָּא, ומדוע אסרה הברייתא את הביצה מספק.

מתרצת הגמרא: (אָמַר לֵיהּ) סְפֵיקָא של הברייתא בו החמירו בספק, אין מדובר כלל בספק אם נולדה ביו"ט, אלא אֲתָאן – באה הסיפא לְביצה שנולדה מִסָּפֵק טָרְפָּה, ובזה אמר התנא שאסורה מספק כיון שהוא ספק דאורייתא. מקשה הגמרא: אִי הָכִי – אם מדובר בספק ביצת טריפה, אֵימָא סֵיפָא – יש להקשות מהמשך הסיפא של הברייתא, נִתְעָרְבָה הביצה בְּאֶלֶּף ביצים של היתר כּוּלָּן אֲסוּרוֹת, אִי אָמְרַתְּ בְּשִׁלְמָא כמו שפירש המקשן שהברייתא מדברת בביצה שנולדה מִסָּפֵק בְּיוֹם טוֹב מִסָּפֵק בְּחוֹל, שאין האיסור בטל אפילו באלף משום דְּחָיְישׁ הביצה הזו דָּבָר שֶׁיֵּשׁ לוֹ - לאיסורו מַתִּירִין – דבר שאיסורו יהיה מותר לאחר זמן, שלאחר יו"ט יכול לאוכלה בהיתר גמור, וְכָל דָּבָר שֶׁיֵּשׁ לוֹ מַתִּירִין [אף שמדאורייתא גם הוא בטל ברוב] גזרו בו חכמים שאֲפִילּוּ בְּאֶלֶף לֹא בָּטֵיל, אֶלָּא אִי אָמְרַתְּ כתירוצך שהברייתא מדברת בביצה שסָּפֵק אם נולדה מִתַּרְנְגוֹלֶת טָרְפָה, הרי איסור טריפה דָּבָר שֶׁאֵין לוֹ מַתִּירִין הִיא ואסורה לעולם, ובזה אין להחמיר ולומר לא יתבטל האיסור, וְתִבָּטֵל הביצה בְּרוּבָּא של ביצי היתר. וְכִי תֵּימָא – שמא תאמר לתרץ, שביצה חֲשׁוּבָה וְלֹא בָּטֵלָה ברוב, כדין כל דבר חשוב שאינו בטל, הָנְיָא לְמַאן דְּאָמַר במשנה שתובא להלן 'כָּל שֶׁדַּרְכּוֹ לִימָּנוֹת שָׁנִינוּ' – כל דבר שיש בני אדם שמקפידים עליו מפני חשיבותו למוכרו לפי מנין ולא באומד והשערה, עליו נשנו דברי ר' מאיר שאינו בטל אפילו באלף, יש לומר שגם ביצה היא בכלל דבר חשוב כיון שיש בני אדם שמקפידים למוכרה במנין, אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר 'אֶת שֶׁדַּרְכּוֹ לִימָּנוֹת שָׁנִינוּ' – שאין זה אלא דווקא בדבר שכולם מקפידים עליו ומוכרים אותו רק במנין ולא באומד, ולפי זה בביצה שיש בני אדם שאין מחשיבים אותה כל כך ומוכרים אותה באומד, יודה ר' מאיר שמועיל בה ביטול, מַאי אִיבָּא לְמֵימַר, וחוזרת הקושיא למקומה שאם מדובר בביצת טריפה מדוע אין הביצה מתבטלת ברוב של ביצי היתר. הגמרא מביאה את המחלוקת האמורה בשיטת רבי מאיר: דְּתַנְיָן מַי שֶׁחָיְיבוֹ לוֹ חֲכָמֵי תִּלְתָּן שֶׁל כַּלְאֵי הַכֶּרֶם שניזרעו חבילי התלתן בתוך הכרם, יְדַלְקוּ – ישרפו, משום שכלאי הכרם אסורים בהנאה. נְתְעָרְבוּ אותן חבילי תלתן האסורים בַּאֲחֵרוֹת של היתר, וַאֲחֵרוֹת בָּאֲחֵרוֹת של היתר, לא בטל האיסור בהיתר אלא בּוּלָּן יְדַלְקוּ, משום שמעורב בהן איסור הנאה דְּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, יַעֲלוּ בְּאַחַת וּמָאתַיִם – אם יש כנגד האיסור מאתים של היתר כמותו, יוציא אחד כשיעור האיסור וישרפנו וכל שאר המאתים מותרים, משום שכלאים וערלה בטלים במאתים. וטעמו של רבי מאיר הוא, שֶׁהָיָה רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אֶת שֶׁדַּרְכּוֹ לִמָּנוֹת – שאופן מכירתו הוא ע"י מנין, חשוב הוא ואינו בטל, ואפילו אם יש מאתים כנגדו מְקַדֵּשׁ [אוסר] הכל, ותלתן דבר חשוב הוא שדרכו לימנות. וַחֲכָמִים שסוברים שמועיל בתלתן ביטול במאתים אוֹמְרִים, שאֵינוֹ מְקַדֵּשׁ ואוסר כשיש כנגדו מאתים אֶלָּא שֶׁשָּׁה דְּבָרִים בְּלִבַּד שהם חשובים ביותר ואינם בטלים, רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, שִׁבְעָה דברים ישנם, וְאֵלּוּ הֵן הדברים החשובים לדעת רבנן, אֲגוֹזֵי פָּרָךְ – אגוזים הבאים מפרך שהם משובחים ביותר, וְרִמּוֹנֵי בְּאַדָּן – רימונים הבאים מבאדן, וְחֲבִיּוֹת סְתוּמוֹת של יין, וְחִלְפֵי תְּרָדִין – עלים מצלעות התרדין, וְקִלְחֵי כְּרוּב שבארץ ישראל שהם גדולים וטובים, וּוְלָדַת יָנִית. רַבִּי עֲקִיבָא מוֹסִיף אַף כַּבָּרוֹת שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת שהם גדולים וחשובים. הָרָאשׁוֹ מבין המנויים לעיל לְעָרְלָה כגון אגוזים ורמונים ויין, נאמר דין זה בהם לענין עָרְלָה שכשהם של ערלה אינם בטלים בשל היתר, הָרְאוּי מבין המנויים לעיל לְכִלְאֵי הַכֶּרֶם כגון תרדים וכרוב ודלעת, נאמר בהם דין זה לענין איסור כִּלְאֵי הַכֶּרֶם, שאינם בטלים בשל היתר ועומדים באיסורם. וְאִתְּמַר עָלָּהּ – על משנה זו, רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, אֶת שֶׁדַּרְכּוֹ לִמָּנוֹת – שאין נמכר אלא במנין ולא באומד שָׁנִינוּ בדברי רבי מאיר במשנה שחשוב הוא ואינו בטל, וְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן לָקִישׁ אָמַר, כָּל שֶׁדַּרְכּוֹ לִמָּנוֹת – שיש בני אדם שמוכרים אותו במנין שָׁנִינוּ דברי רבי מאיר שאינו בטל, ואף שיש בני אדם שמוכרים אותו באומד. הגמרא חוזרת לקושייתה: הָנְיָא לְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן לָקִישׁ שאמר בדעת רבי מאיר 'כל שדרכו לימנות', אפשר לומר שגם ביצה היא דבר חשוב כיון שיש שמקפידים למוכרה במנין, אֶלָּא לְרַבִּי יוֹחָנָן שאמר 'את שדרכו לימנות', דהיינו רק דברים שאין מי שמוכר אותם לפי אומד, בודאי ביצה אינה בכלל זה, ואם כן מַאי אִיבָּא לְמֵימַר, שחוזרת הקושיא למקומה מדוע אין ביצת הטריפה מתבטלת בתערובת ביצי היתר. הגמרא מביאה יישוב לקושיא: אָמַר רַב פָּפָּא, הָאי תַּנָּא של הברייתא, הַתָּנָא דְּברייתא דִּלְיטָרָא קָצִיעוֹת הוּא [שיובאו דבריו להלן], דְּאָמַר כָּל דָּבָר שֶׁבְּמִנְיָן – שיש בו מנין, כלומר, אפילו אם רק מיעוט בני אדם מוכרים אותו במנין, אֲפִילּוּ בְּדבר שאיסורו דָּרְבָּנָן כגון תרומת תאנים שהיא מדרבנן, לֹא בָּטֵיל האיסור בהיתר כלל אפילו באלף, וְכָל שֶׁכֵּן בְּדבר שאיסורו דְּאוֹרַיְיתָא כגון ביצת טריפה, ודאי אינו בטל כלל. דִּתְנַן, לִיטְרָא קָצִיעוֹת – תאנים מיובשות של תרומה שֶׁדַּרְכָּהּ עַל פִּי עֲגוּל [–הכלי שעושים בו עיגולי דבילה], ותחת ליטרא זו שבפי הכלי, מלא הכלי בקציעות של חולין המותרות באכילה, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לאחר זמן כַּאֲיֶזֶה עֲגוּל מבין הכלים הנמצאים כאן דְּרָכָהּ, אבל ידוע לו בבירור שדרסה על פי הכלי ולא בתוכו, או שדרסה עַל פִּי חֲבִית העומדת בין החביות וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ כַּאֲיֶזוֹ חֲבִית דְּרָכָהּ, או שדרסה עַל פִּי כַּוָּרָת העומדת בין הכוורות וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ כַּאֲיֶזוֹ כַּוָּרָת דְּרָכָהּ, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר שנחלקו בדבר רבי אליעזר ורבי יהושע, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר